

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobce: **T. B.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2020, č.j. KrÚ 26812/2020/ODSH/8

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu a následného zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litomyšl (dále jen „*správní orgán I. stupně*“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „*zákon o silničním provozu*“).

2. Uvedeného přestupku se žalobce měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky AUDI A6 AVANT, registrační značky x v rozporu s ust. § 10 odst. 3 shora citovaného zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Konkrétně tím, že dne 5. 5. 2018 ve 16:54 hodin nezjištěný řidič překročil v obci Litomyšl, ulici Moravská, nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h o 11 km/h (po odečtu odchylky 3 km/h). Vozidlu byla naměřena rychlost 61 km/h (po odečtu). Uvedeným jednáním se nezjištěný řidič dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ustanovení § 18 odst. 4 citovaného zákona. Za tento přestupek byla žalobci v souladu s ust. § 125f odst. 4 citovaného zákona uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a dále mu byla uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

3. V žalobě žalobce namítal, že nebyla splněna podmínka pro zahájení řízení. Žalobce uhradil částku, k jejíž úhradě byl vyzván ze strany správního orgánu, ačkoliv mírně po splatnosti. Správní orgány však zcela pominuly, že žalobce následně zaslal správnímu orgánu vyjádření, ve kterém jednoznačně prohlásil, že vozidlo řídil, tedy sdělil mu údaje o totožnosti řidiče. Žalobce tak učinil podle svých slov z toho důvodu, že řízení o zaviněném přestupku mu přináší neskonale širší možnosti obrany, zejména v otázce dokazování zavinění a okolností vylučujících protiprávnost. Správní orgán tak nebyl oprávněn zahájit řízení o přestupku provozovatele vozidla v situaci, kdy mu byla známa totožnost řidiče.

4. Dále žalobce namítal, že jej žalovaný nepoučil o jménu oprávněné úřední osoby, která bude ve věci rozhodovat, ač o to správní orgán požádal. Tím mělo být porušeno ust. § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“). Pokud by žalobce věděl, že jako oprávněná osoba byl určen Mgr. M. D., vznesl by námitku podjatosti. V té souvislosti žalobce citoval rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017 – 21. NSS v citovaném rozsudku dospěl k závěru, že požádal-li žalobce o vyrozumění o tom, kdo bude ve věci rozhodovat a nebylo mu vyhověno, pak, tvrdil-li v žalobě důvod podjatosti, je takové nevyrozumění o oprávněné osobě třeba považovat za vadu řízení. Žalobce by, v případě vědomosti o tom, že věc bude rozhodovat Mgr. D., vznášel námitku jeho podjatosti vůči zmocněnci žalobce – P. K. P. K. totiž Mgr. D. opakovaně veřejně kritizoval. Žalobce ohledně této údajné kritiky vychází z tvrzení P. K. Navrhl vyslechnout jako svědka P. K., případně ho vyzvat k předložení údajných znevažujících listin. Vyslechnout by pak bylo možno také Mgr. D. Taková kritika by mohla podle žalobce zakládat podjatost uvedené úřední osoby. Pochybnosti o nepodjatosti Mgr. D. pak zakládá i skutečnost, že žalobce nepoučil o tom, kdo bude věc rozhodovat právě s úmyslem vyhnout se vznesení námítky podjatosti.

5. V závěru první části žaloby žalobce ještě namítal, že měření bylo provedeno nezákonně, neboť obecní policie nezveřejnila informaci o tom, že by v daném místě byl umístěn automatický technický systém zaznamenávající rychlost.
6. S ohledem na takto výše vymezené žalobní body a na skutečnost, že vadu řízení spočívající v nesplnění podmínek pro zahájení řízení nelze zhojit v odvolacím řízení, navrhl žalobce, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí.
7. Na dalších 11 (!) stranách z celkových 16 stran žaloby žalobce a jeho advokát vyslovují nesouhlas s vyvěšením jejich osobních údajů a neanonymizovaných rozhodnutí krajského soudu a NSS na internetových stránkách NSS.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve ve stručnosti zrekapituloval dosavadní správní řízení. K jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující. Nesdělení jména oprávněné úřední osoby není podle žalovaného procesní vadou, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Odkázal v té souvislosti na rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016 – 39. Podle žalovaného si oprávněná úřední osoba, jež věc rozhodovala, není vědoma toho, že by ji P. K. jakkoli kdy kritizoval. Pokud jde o námitku týkající se neupozornění na dopravní značkou na měřený úsek, z fotografií ve spise podle žalovaného plyne, že tyto dopravní značky byly v daném místě a čase spáchání přestupku umístěny. Žalovaný tedy navrhl žalobu zamítnout.
9. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům. Žaloba není důvodná.
10. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu: *„Provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“*
11. Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu: *„Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“*
12. Ze správního spisu plynou pro tuto věc následující důležité skutečnosti. Městská policie Litomyšl přípisem ze dne 7. 5. 2018 oznámila správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání přestupku, jehož se měl dopustit neznámý řidič předmětného vozidla, jehož provozovatelem je žalobce. Přílohou tohoto oznámení bylo šest fotografií předmětného vozidla pořízených při automatizovaném měření rychlosti a rovněž ověřovací list měřicího zařízení, přípis Krajského ředitelství policie pardubického kraje o určení míst pro měření rychlosti formou úsekového měření Města Litomyšl včetně grafické přílohy a návod k obsluze silničního rychloměru.
13. Výzvou ze dne 11. 5. 2018 byl žalobce jako provozovatel předmětného vozidla vyzván správním orgánem k uhrazení částky 800 Kč dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu nebo k nahlášení totožnosti řidiče. Tato výzva byla žalobci doručena dne 15. 5. 2018.

14. Přípisem ze dne 14. 6. 2018 (v přípisu chybně uvedeno 14. 5. 2018 – pozn. soudu) byla žalobci vrácena zaplacená částka 800 Kč s tím, že platba byla připsána na účet Města Litomyšl až dne 1. 6. 2018, tedy po splatnosti. Žalobce byl poučen o tom, že shora uvedená výzva zůstala neuhrazena.

15. Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 9. 4. 2019 předmětnou přestupkovou věc odložil podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., odpovědnosti za přestupky (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), neboť se mu nepodařilo v zákonné lhůtě zjistit totožnost řidiče.

16. Správní orgán I. stupně následně téhož dne vydal příkaz, jímž uznal žalobce jako provozovatele vozidla vinného z přestupku specifikovaného výše a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč.

17. Správnímu orgánu I. stupně byl dne 25. 4. 2019 doručen blanketní odpor žalobce zastoupeného P. K.

18. Žalobce byl přípisem ze dne 17. 5. 2019 předvolán k ústnímu jednání po podaném odporu. Předvolání si žalobce převzal dne 28. 5. 2019. Na jednání se bez omluvy nedostavil.

19. Správní orgán I. stupně vydal dne 26. 6. 2019 rozhodnutí, ve kterém uznal žalobce jako provozovatele vozidla vinného z přestupku specifikovaného výše a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

20. Dne 23. 7. 2019 obdržel správní orgán I. stupně blanketní odvolání žalobce zastoupeného P. K. Odvolání zůstalo i po výzvě správního orgánu neodůvodněno.

21. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění konstatoval, že neshledal důvody, pro které by mělo být odvoláním napadené rozhodnutí nezákonné. Připomněl, že v řízení nebyly uplatněny liberační důvody.

22. Před samotným soudním přezkumem považuje soud za nutné uvést, že podaná žaloba, jakož i postup zástupce žalobce ve správním řízení vykazuje typické znaky, které v mnoha jiných obdobných řízeních činí P. K., zástupce žalobce před soudem Mgr. Voříšek a další osoby spjaté s tzv. pojištěním proti pokutám, v nynější věci pak výstižně označená společnost Ochrana řidičů o. s. a její jednatel P. K.

23. Jak je již soudu známou praxí, ve správních řízeních, kde vystupují jako zástupci výše uvedené osoby, je žalobce namísto odůvodnění podaného odvolání pasivní, jako obvykle v mnoha dalších typických případech řidičů zastupovaných stejnou skupinou osob. Vyčká vydání odvolacího správního rozhodnutí a následně podává žalobu, přičemž pověřuje advokáta Mgr. Václava Voříška, který je nejen u zdejšího soudu znám svými účelovými a obstrukčními taktikami ve věcech řidičů přestupců. Soud nemá jakoukoli informaci o tom, že žalobci, resp. jeho zmocněnci vyvstala překážka podání řádně odůvodněného odvolání ve správním řízení. Konečně dalším znakem účelově navázaného postupu je to, že soudní poplatek za žalobce hradí Ochrana řidičů o. s., jež je též dle znalostí z úřední činnosti soudu spojena se subjekty poskytujícími pojištění proti pokutám.

24. Jak uvedeno shora, žalobce, či přesněji jeho advokát podávající obdobné žaloby opakovaně za velký počet klientů, zneužívá systém soudního přezkumu ve správním

soudnictví. Ve správním řízení byl zástupce žalobce P. K. zčásti pasivní. Za svého klienta zaslal správnímu orgánu pouze blanketní odpor, navíc s chybným označením napadeného příkazu a blanketní odvolání. Popsaná praxe je soudu z rozhodovací činnosti velmi dobře známa a je rovněž známa z opakované rozhodovací praxe kasačního soudu.

25. V otázce soudního přezkumu se v takových případech ohledně přestupků (taktika zástupce žalobce je obdobná i ve věcech správních deliktů do 30. 6. 2017) vyjadřoval Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71 a uvedl: *Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní (§ 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích), automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybnující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem dle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jsou bez dalšího nepřijatelné. Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak dle § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými, a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné (§ 52 odst. 1 s. ř. s.). Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit. V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 s. ř. s., je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).* Shora uvedené úvahy NSS jsou na místě i v této věci.

26. K jednotlivým žalobním bodům soud uvádí.

27. Žalobce v prvním žalobním okruhu namítal nesplnění podmínek pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla. Krajský soud však dospěl ve shodě se správními orgány k závěru, že tyto podmínky splněny byly. Především je nutno uvést, že tvrzení žalobce o tom, že sdělil správnímu orgánu I. stupně totožnost řidiče není dostatečně relevantně podložené, respektive toto tvrzení nevyplývá ze správního spisu. K žalobě přiložený přípis sdělující, že vozidlo řídil osobně žalobce s adresou doručení správního orgánu I. stupně, se nenachází ve správním spisu. Rovněž se ve správním spisu nenachází žádná písemnost s podacím číslem zásilky, jež je uvedeno na fotokopii podacího lístku přiloženého k žalobě. Uvedené sdělení žalobce se tak ve světle toho jeví být spíše listinou, o které má jakékoli povědomí toliko žalobce či jeho zástupce. Podací poštovní lístek ničeho nevypovídá o tom, že žalobce zaslal správnímu orgánu sdělení o totožnosti řidiče. Zda tyto listiny skutečně spatřily světlo světa v žalobcem deklarované době, je ve hvězdách, resp. nelze ověřit. Podání, které prostřednictvím přiloženého lístku učinil, se mohlo týkat čehokoliv. Pokud by totiž žalobce skutečně předmětné sdělení zaslal správnímu orgánu I. stupně, pak jediným vysvětlením pro jeho absenci ve správním spisu by musela být skutečnost, že správní orgán I. stupně nevedl řádně správní spis, případně některé listiny by se ze správního spisu vytratily. Takovou námitku však žalobce nevzněsl. A především pak, uvedenou námitku mohl bdělý žalobce předložit již v rámci odvolacího řízení, přitom by mu poté zůstala zachována širší paleta možností „obran“ v řízení o přestupku řidiče, jak sám uvádí posléze

v žalobě. Krajský soud nadto ověřil, že správní spis správního orgánu I. stupně i žalovaného byl veden řádně. Námitku žalobce ohledně nezákonného zahájení řízení ve věci přestupku provozovatele vozidla tedy krajský soud neshledává jako důvodnou. Námitka se jeví jako spíše účelová.

28. Jako nedůvodnou lze hodnotit i námitku stran procesního pochybení žalovaného. Krajskému soudu je znám rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017 – 21, na který žalobce odkazuje. Z tohoto rozsudku však podle soudu neplyne závěr o tom, že za nezákonné bude označeno rozhodnutí, na nějž měla vliv vada řízení spočívající v tom, že správní orgán nesdělil žalobci jméno oprávněné osoby, ač o to byl požádán a žalobce následně tvrdil v žalobě (jakýkoli) důvod podjatosti. Tvrzený důvod podjatosti totiž musí být podle soudu konkrétní a relevantní. To plyne i z poslední věty bodu 15 citovaného rozsudku: „V posuzovaném případě však žalobce v žalobě uvedl konkrétní důvody domnělé podjatosti oprávněné úřední osoby, které nelze apriorně označit za nerelevantní.“ V nyní projednávaném případě však žalobce dodatečně v žalobě netvrdil skutečně konkrétní a věrohodné důvody domnělé podjatosti. Žalobce, respektive jeho právní zástupce vychází pouze z údajné neurčité a nepodložené kritiky osoby Mgr. D. sdělené snad P. K. Jak však žalobce uvedl, vychází pouze z tvrzení P. K. Toto tvrzení však ničím nedoložil. Pokud žalobce navrhuje, aby soud vyzval P. K. k předložení údajných znevažujících listin, nelze se ubránit otázce, proč si tyto listiny zástupce žalobce neopatřil od P. K. sám a nepřiložil je k žalobě. S ohledem na určitou „spolupráci“ mezi zástupcem žalobce a P. K., jež je soudu známa z úřední činnosti, by takové opatření předmětných listin nemělo být pro zástupce žalobce žádným problémem. Soud nepřikročí ani k navrhovanému výsledku svědků K. a Mgr. D., neboť není zřejmé, jakou by takové výpovědi měly pro danou věc hodnotu. Žalobce tak v tomto ohledu zůstal pouze v rovině tvrzení, když i sám v žalobě uvedl, že v této údajné kritice vychází on a jeho zástupce pouze z toho, co jim řekl P. K. Krajský soud je tak přesvědčen, že v tomto případě se ze strany žalovaného, který na žádost nesdělil jméno oprávněné osoby, nejednalo o vadu řízení, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobní snaha žalobce, resp. jeho zástupce o předložení obhajitelných důvodů podjatosti se soudu jeví být jako „šroubovaný“ pokus využít nikoli zásadní procesní nedostatek při znalosti shora naznačené judikatury NSS.

29. V závěru žaloby zástupce žalobce předložit soudu jednu z typických námitek spočívající v tom, že o měření rychlosti v daném úseku automatickým technickým systémem obecní policie nezveřejnila informaci. Tato námitka je rovněž nedůvodná. Z fotografií ve správním spisu naopak plyne, že dopravní značky informující o měření rychlosti radarem byly v daném úseku v době spáchání přestupku umístěny.

30. S ohledem na shora uvedené závěry nebyla žaloba shledána důvodnou, krajský soud ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

31. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovanému náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

32. Žalobce, resp. jeho zástupce, v závěru žaloby jako v mnoha dalších žalobách podaných nejen u zdejšího soudu požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. K tomu krajský soud

konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice, 13. ledna 2021

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v. r.
soudce